

LIŠ

František
Kozmon

KA

IKAR

LÍŠ

František
Kozmon

KA

Text © 2025 by František Kozmon
Jacket design © 2025 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0376-7

*Túto knihu venujem všetkým, ktorí po mne chcú,
aby som Wolfa písal až do svojho spisovateľského dôchodku.
Pozerám sa hlavne na vás, Miška a Veronika.*

Prológ

Agátu prebral náraz – tupý, náhly, a predsa bezbolestný.

Najprv si myslela, že ju niekto obliat studenou vodou, aby ju zobudil. Potom na perách pocítila horkú, zemitú chuť.

Hlina? pomyslela si.

Tá predstava sa jej zdala absurdná, až kým si neuvedomila, čo sa s ňou deje.

Pokúsila sa otvoriť oči, no viečka dokázala nadvihnúť sotva o milimetre, akoby ich mala zlepené. Chcela sa pohnúť, no údy ju neposlúchali. Ruky zostávali meravo pri tele, prsty mala chladné a drevené, akoby jej ani nepatrili. Necítila nič okrem ťažoby, ktorá ju tlačila do chrbta. Dokázala rozoznať, že leží na studenom a tvrdom povrchu. Kde sa to ocitla?

Strach sa rýchlo rozlieval jej telom. Srdce jej bilo čoraz prudšie, no telo zostávalo ako z kameňa. Hlboko vo vnútri vedela, že niečo nie je v poriadku. Že sa s ňou deje čosi strašné.

Ďalšia dávka hliny dopadla na líce. Niekoľko drobných kamienkov sa jej prilepilo na kožu, jeden vkĺzol do úst. Chcela ho vyplúť, pery sa však ani nehli. Plúca mala splasnuté, zovreté ako v pasci. Dýchala plytko, trhane a ne-

pravidelne. Sotva dostatočne na to, aby do krvi dostala dávku kyslíka.

Telo ju zradilo, no aspoň základné zmysly jej zostali. Cítila vôňu lesa, vlhkosť pôdy. Začula hlasy. Tiché, tlmené... mužské?

Kdesi nad ňou v hmlistom šepote rozoznala hlasy dvoch mužov, no zem, ktorá ju už celkom prikryla, ich lámala a skresľovala do nejasného dunenia. Nevedela dokonca ani to, či hovoria jazykom, ktorému by rozumela. K ušiam jej doliehali len rozťahané zvuky, ktoré zneli ako vzdialené hrmenie búrky. Vtedy to Agáte konečne naplno došlo.

Pochovávajú ma zaživa!

Chcela kričať: *Prosím, prestaňte! Ja žijem! Nie som mŕtva!*

Hrdlo mala naďalej zablokované, akoby zaliate cementom. Jej myseľ zúfalo kričala, no cez meravé pery neprenikol ani hlások.

Zem sa jej už sypala na krk, do vlasov, medzi rebrá. Tlačila sa k nej ako chladné ruky smrti. Každé zrníčko sa zdalo ťažšie, každý ďalší nádych bol čoraz nemožnejší. Priedušky jej zalepila prachová hmľa, pľúca horeli, akoby ich niekto naplnil horúcim olovom. Chcela zalapať po dychu, márne. Každá sekunda ju privádzala bližšie k nevyhnutnému koncu. Uvedomovala si, že čoskoro sa už nebude môcť nadýchnuť.

Nie! Nie, nie, nie! protestovala stále iba vo svojej mysli.

Každá lopata hliny znela ako úder zvona, odrátavajúci jej posledné sekundy. Snažila sa zapamätať si ich hlasy. Zachytiť kúsok konverzácie. Uchovať v pamäti čokoľvek, čo by jej mohlo neskôr pomôcť usvedčiť neznámych páchatelov. Ak sa o nej niekto dozvie. Ak ju niekto nájde. Ak ju niekto zachráni. Ak...

Kto by ju našiel za týchto okolností včas, keď sa nevie ani pohnúť, ani ozvať?

Zomriem pochovaná zaživa, blikala jej v hlave myšlienka prehlušujúca akýkoľvek náznak nádeje.

Zvuky lopát, ktoré na ňu vršili zeminu, zrazu ustali. Hlasy mužov ju rýchlo opúšťali so vzdalujúcimi sa krokmi. Agáta sa v zúfalstve opäť pokúsila pohnúť a opäť neúspešne. Snažila sa kričať, no stále nevydala ani hláska.

Nie! Prosím! Nenechávajte ma tu! Nechcem zomrieť!

Odpoveďou jej bolo len ticho. Žiadne hlasy. Žiadne kroky. Iba hlina a tlkot srdca, ktorý sa jej ozýval v hlave. Nádej sa definitívne rozpadla. Rozplývala sa v temnote, pre ktorú nevidela. V prachu, ktorý vdychovala. V nehybnosti jej posledného odpočinku.

Zápach vlhkej zeminy jej naplnil nos. Dych sa krátil. Telo sa kúpalo v studenom pote. Z pasce nebolo úniku.

Toto nemôže byť môj koniec, pomyslela si Agáta naposledy, než sa jej hlina dostala do pľúc a ukončila jej trápenie.

21. februára 2019

Marek Wolf precitol na ostré biele svetlo. Očné viečka mal ťažké, myseľ otupenú a telo bolo súvislou masou bolesti. Snažil sa zhlboka nadýchnuť, ale pľúca zaprotestovali pichľavou agóniou. Zrak mal rozostrený, spočiatku nevedel, kde sa nachádza. Až keď sa sústredil, rozoznal pípanie prístrojov, na ktoré bol napojený. Prebral sa v nemocnici.

Z hrdla sa mu vydral pridusený ston. Pokúsil sa pohnúť, no okamžite ho preťala ostrá bolesť vyrážajúca z hrudníka. Zrejme rebro, možno prasknuté, možno zlomené. Každý nádych bol boj, každý pohyb trest.

Do nemocničnej izby vošla mladá sestrička v bielej rovnosate s malým tabletom v ruke. „Nedvíhajte sa, pane,“ upozornila ho nežným, no pevným tónom. „Ešte presne nevieme, aké zranenia ste utrpeli, stále čakáme na výsledky testov.“

Z chodby vošiel slabý pach dezinfekcie.

„Čo... čo sa stalo?“ hlesol Wolf, jeho hlas bol drsný, sám ho takmer nerozoznal.

„Autonehoda. Niektó do vás zboku v plnej rýchlosti nabúral. Mali ste obrovské šťastie. Prežili ste ako jediný.“

Marekove zreničky sa rozšírili od prekvapenia. „Takže...“

Zdravotná sestra prikývla. „Váš spolujazdec je, bohužiaľ, mŕtvy.“

Wolf sa snažil rozpamätať na udalosti, ktoré predchádzali jeho hospitalizácii, no mozog mu pracoval pomaly a spomienky na nehodu mali zatiaľ podobu roztrúsených útržkov. Spolujazdec. Viezol ho na policajné riaditeľstvo, lebo ho zatkol. Tolko si ešte pamätal. Čo sa udialo potom? Mali zelenú, vošli do prázdnej križovatky, a predsa... Nečakaná zrážka, rozbité sklo, nafúknutý airbag, krv všade naokolo.

Spomenul si na pohľad v spätnom zrkadle, z čela mu tiekol cícerok krvi. Dotkol sa hlavy a uvedomil si, že ju má obviazanú. Všimol si ďalšie obvazy na predlaktí.

„Popáleniny,“ vysvetlila mu sestrička.

„A noha?“ spýtal sa Marek, keďže nedokázal pohnúť ľavou končatinou.

„Zlomenina. Ale verím, že nič vážnejšie. Stále ešte potrebujeme vylúčiť vnútorné krvácanie.“

„Kedy... môžem ísť?“ chcel vedieť Wolf.

„Keď prídu výsledky vyšetrení, zastaví sa za vami doktor. Dovtedy vám nemôžem nič sľúbiť, ale aj keby bolo všetko ostatné v poriadku, necháme si vás určite cez noc na pozorovanie.“

Marek zastonal, keď sa znova pokúsil pohnúť, aby si spravil väčšie pohodlie na nemocničnom lôžku.

„Musíte to byť utrpenie,“ poznamenala zdravotná sestra. „Rada by som vám dala niečo od bolesti, ale vaša manželka nám to vyslovene zakázala.“

„Manželka?“ zopakoval Wolf zaskočene.

Sestrička prikývla. „Čaká vonku na chodbe. Oznámim jej, že ste sa prebudili.“

„Počkajte,“ vyjachtal Marek, ale už odchádzala.

Zvraštil čelo. Sám nevedel, či od bolesti alebo preto, že

nechápal, čo sa deje. Nemal predsa žiadnu manželku. Do konca nebol ani zadaný. Kto na neho čakal?

Kým si stihol zodpovedať vlastnú otázku, dvere izby sa znova otvorili a stála v nich Michaela.

„Ela?“ vyslovil jej prezývku zaskočený Wolf.

Vlasy mala rozstrapatené, oči poznačené únavou. Ako dlho čakala na jeho prebudenie? A prečo vôbec? Ak Mareka neklamala pamäť, rozišli sa. Definitívne. Alebo nie?

Keď ho uvidela, jej výraz sa zmenil. Tvárou jej prebehla vlna únavy, len aby ju vzápätí vystriedalo čosi tvrdšie. Výčitky? Hnev? Napriek tomu ho chytila za ruku a stisla ju vo svojich.

„Bála som sa o teba,“ povedala ticho.

Wolf zažmurkal. „Ako... ako to, že si tu?“

„Volali mi z nemocnice. Som tvoj núdzový kontakt.“

„Ja som to nezmenil?“

Michaela pokrčila plecami. „Vyzerá to tak.“

Nezmenil. Zabudol? Alebo len... nechcel? Nezmysel, podobnú udalosť nemohol predvídať.

„Ospravedlňujem sa. Ako dlho tu čakáš?“

Pokrútila hlavou. „To je teraz jedno. Hlavné je, že si nažive.“

„Ale čo... Ema?“ pýtal sa Wolf ďalej.

„Je s dedkom, vyzdvihol ju zo škôlky. A volala som aj Patrikovi. Sľúbil, že pôjde za nimi po škole a počká ma tam. Dnes ho vezmem k sebe domov. Predpokladám, že ťa tak rýchlo neprepustia.“

„To nemusíš pre mňa robiť,“ namietol Marek.

„Nerobím to pre teba, ale preňho. Hádám nechceš, aby zostal doma sám?“ čudovala sa Michaela.

Wolf si vydýchol. Nepatrilo k ľuďom, ktorí by čakali, že im niekto podá pomocnú ruku, aj keď sa ocitnú v núdzi. Už vôbec nie od Michaely. Hlavne nie po tom, čím si kvôli

nemu prešla. Prekvapilo ho, že sa dokonca ochotne postará aj o jeho nevlastného brata, hoci k nemu nemala najvrúcejší vzťah ani v časoch, keď všetci štyria spolu s jej dcérou z predchádzajúceho vzťahu zdieľali jednu domácnosť. Teraz však nebol čas hodnotiť jej úmysly alebo dobročinnosť.

Bolesť sa mu zahryzla hlbšie do tela. Mimovoľne stisol čelusť a voľnou rukou zovrel prikrývku. Michaela si to všimla a jej pohľad sa náhle zúžil.

„Prečo mi nedajú lieky proti bolesti?“ opýtal sa jej, keď ho zrazu pustila.

„To sa ma pýtaš vážne?“ reagovala Michaela protiotázkou.

„Čo si im povedala?“ chcel vedieť Marek.

„Pravdu.“ Jej hlas znel tvrdo, neústupne. „Ale nemusíš sa báť, lekárske tajomstvo, ďalej sa to nedostane.“

„Ela... to nie je fér. Bolí to. Každý pohyb, každý nádych. Nechcem veľa, len aby sa mi trochu uľavilo.“

„Pripomeň si, k čomu to predtým viedlo,“ nedala sa Michaela. „Chceš sa k tomu vrátiť?“

Marek pomyslel na závislosť, ktorá mu takmer zničila život. Keď sa naposledy ocitol postrelený v nemocnici, skončil na silných liekoch proti bolesti a tie sa stali nevyhnutnou súčasťou jeho života aj dávno po tom, ako sa vystrábil zo svojich zranení.

„Nie,“ uznal nakoniec. „Nechcem. Ale... musí existovať rozumné riešenie. Nejaký kompromis.“

Michaela na okamih zatvorila oči. Vyzerala, že váha, no napokon pokrútila hlavou. „Rozumné riešenie je, že vydržíš. Vieš, ako to funguje. Najprv si daš jeden liek, zajtra ďalší a potom... Ale ak to chceš riskovať, porozprávam sa s doktorom, aby ti nasadili niečo slabšie. Takže?“

„Čo takže?“

„Chceš to riskovať?“

„Nechaj tak. Mám jazyk. Poradím sa s doktorom sám.“

Vysvetlím mu situáciu a uvidíme, čo na to povie. On je odborník, nech rozhodne za mňa,“ vyhlásil Wolf.

Michaela nahlas vzdychla, aby dala najavo svoj nesúhlas. „Ako myslíš. Idem zavolať Patrikovi, nech vie, že si v poriadku. Alebo ešte lepšie, privediem ho na návštevu. Musím sa spýtať, dokedy púšťajú, už je dosť neskoro. Ale hádam urobia výnimku, keby bolo treba...“

„Nemusíš. Už si spravila dosť. Ja sa mu ozvem.“

„A ako? Telefón máš rozbitý na šrot.“

„Nehoda?“ domnieval sa Marek.

„Hej,“ potvrdila Michaela. „No nič. Idem poňho. Snád zatiaľ zistia, ako presne si na tom.“

Wolf pochopil, že nemá zmysel ďalej protestovať. Odvrátil zrak k oknu, na okamih medzi nimi zavládlo ticho.

Michaela sa napokon pohla k dverám. „Odpočívaj. Čoskoro som nazad aj s Paťom,“ dodala, než odišla.

Marek osamel. Mal pocit, akoby sa biele steny naňho čoraz viac tlačili. Aj pípanie prístrojov mu zrazu pripadalo hlasnejšie. Zavrel oči a zhlboka sa nadýchol, no okamžite to oľutoval – bolesť mu vystrelila cez hrudník ako nôž. Zahryzol si do pery.

Naozaj šlo len o bolesť? Alebo to bolo čosi viac? Tá potreba, ten tichý šepot v hlave, ktorý mu celú večnosť našepkával, že sa bude cítiť lepšie, keď si vezme veľkú bielu tabletku, bol zrazu späť a hlasnejší ako kedykoľvek predtým. Wolf si v tom okamihu uvedomil, že vlastne nikdy neodíšiel. Iba čakal na svoju príležitosť a tá konečne nadišla.

Na križovatke medzi Gagarinovou a Mierovou zavládol chaos. Sanitky s húkajúcimi sirénami kľučkovali premávkou, policajti, ktorí dorazili na miesto autonehody ako

prvί, kričali rozkazy do vysielaciek, vodiči v hromadiacej sa zápche sa netrpezlivo naťahovali z okien áut a svedkovia, ktorí videli zrážku, sa tlačili na chodníkoch čo najbližšie k ceste. Niektorí s mobilmi v rukách, iní v šoku so skleným pohľadom upretým na tragédiu prebiehajúcu pred ich očami. Chladné februárové slnko sa odrážalo od kúskov rozbitého skla rozsypaného po asfalte, zmiešaného s tmavými flakmi oleja a krvi.

Poručík Lukáš Líška, ktorý musel pre dopravnú zápchu zaparkovať ďalej od miesta činu, sa predieral zhrknutými ľuďmi. Jeho srdce bilo rýchlejšie než zvyčajne od telefonátu so správou o dopravnej nehode, ktorej účastníkom mal byť jeho kolega z oddelenia vražd. Keď sa konečne dostal až ku križovatke, takmer sa mu zastavilo srdce. Hrôzostrašné obavy sa potvrdili, spoznal nabúrané auto. Podľa farby, značky aj ešpézetky bolo neodškriepiteľné, že patrilo jeho kolegovi.

Lukáš pribehol k vozidlu, vyhýbajúc sa úlomkom skla a kovových trosiek. Pravý bok bol celkom zdeformovaný, airbagy vystrelené a čelné sklo popraskané. Dvere vodiča, ktoré ako jediné zostali zázračne nepoškodené, boli otvorené a sanitári ho práve nakladali do sanitky.

Poručík Líška uvidel jeho bledú tvár pokrytú frkancami krvi, bezvládne ruky ovísajúce z nosidiel – Marek Wolf zjavne nebol pri vedomí. Lukáš cítil sucho v hrdle. „Je nažive?“ vyhrkol na sanitárov.

Jeden zo záchranárov krátko prikývol. „Je v bezvedomí, zatiaľ dýcha, ale musíme ho dostať čo najskôr do nemocnice.“

Líška im uvoľnil cestu, nemohol sa však prestať dívať, ako ho berú preč. Poznal ho ako statného, svalnatého chlapa, vysokého ako hora. V tomto žalostnom stave sa mu Marek zdal akýsi malý, bezvýznamný a hlavne príliš zraniteľný.

„Wolf to musí prežiť,“ vřavel sám pre seba. „Proste musí.“

Lukáš si zrazu uvedomil, že na celej scéne niečo nese-dí. Dostal správu o kolegovkej nehode, no nabúrané auto nepatrilo Wolfovi, ale inému vyšetrovateľovi z oddelenia. Napriek tomu Mareka vyťahovali z miesta vodiča, takže ho musel šoférovať. Keď Líška pochopil, že v aute bude zrejme aj druhý policajt, okamžite sa rozbehol späť.

Našiel ho na sedadle spolujazdca. Muž bol stále pripú-taný bezpečnostným pásom, hlava mu bezvládne spočívala v nafúknutom airbagu. Telo mal zmasakrované na nepo-znanie – práve z tejto strany do nich narazilo druhé vo-zidlo, takže jeho šance na prežitie nehody sa doslova rov-nali nule. Lukáš nemusel kontrolovať jeho pulz ani sa pýtať doktora, aby vedel, že je mŕtvy. Pohľad mu mimovoľne sklzol na kolegovu ruky. Na zápästiach mal nasadené putá.

Mladému poručíkovi sa zatočila hlava. Mohla byť táto scéna ešte absurdnejšia?

Až vtedy si spojil autonehodu s predchádzajúcimi uda-lostami na oddelení.

„Doriti,“ zanaďával nahlas.

„Čo?“ nadhodil kriminalistický technik Šimončík, kto-rý odzadu pristúpil k Líškovi.

„Wolf ho zatkol,“ ukázal Lukáš na spútané ruky Mare-kovho spolujazdca.

„Tušíš prečo?“

Líška prikývol. „Za vraždu.“

„A to som si myslel, že ti idem oznámiť väčšiu divoči-nu,“ vyhlásil Šimončík záhadne.

„O čom točíš?“

Kriminalistický technik ukázal na druhé vozidlo. „V kufri sme našli peknú zásielku. Drogy, tabletky, kopu svinstva.“

„Takže to bol díler?“ domnieval sa Lukáš.

Šimončík mykol plecom. „Alebo závislák. Podľa svedkov spôsobil tú nehodu. Vyletel do križovatky v plnej rýchlosti, aj keď mal červenú. Nevie, či pred niekým utekal, a nemôžem to tvrdiť naisto, kým nebudeme mať výsledky toxikológie, ale toto nemohol spraviť čistý.“

Poručík Líška vykročil k druhému autu. Predná časť čierneho BMW bola úplne zničená, pokrčený motor ešte ticho syčal. Vodič zomrel na mieste. Zdevastované črty tváre sa stratili pod krvou a úlomkami skla, ktoré sa mu na viacerých miestach zarylo do kože. Nebolo možné ho na prvý pohľad identifikovať. Zrážka ho musela zasiahnuť obrovskou silou, vymrštilo ho dopredu a hlavou narazil do predného skla. Vzduchom sa šíril nepríjemný kovový pach krvi. Oblečenie – sivé sako a svetlomodrú košeľu – ňou mal nasiaknuté, ruky ležali bezvládne na nohách skrútených v neprirodzenej polohe. Nebolo pochyb, že je mŕtvy.

„Čo za feťáka alebo dílera jazdí v obleku na drahom BMW?“ čudoval sa Lukáš.

„Ešte niečo som ti nepovedal.“ Šimončík ukázal na predné sklo. „Už sme stihli preveriť VIN číslo, toto BMW je hlásené ako kradnuté.“

Líška prekvapene nadvihol obočie. „Kradnuté? Čiže identitu vodiča zatiaľ asi nemáme?“

Kriminalistický technik mu namiesto odpovede podal vodičove doklady.

„Samuel Polák,“ prečítal Lukáš meno z občianskeho preukazu. „To nemôže byť pravda. Povedz, že si robíš srandu.“

„Nebodaj ho poznáš?“ spýtal sa Šimončík.

Líška prikývol, no stále neodtrhol oči od vodičových dokladov. „Je to syn môjho bývalého šéfa.“

Kriminalistický technik neskrýval šok. „Toho Poláka? Riaditeľa protidrogového?“

Lukáš mu venoval veľavravný pohľad. Nebol schopný odpovede. Hlavou mu bežalo naraz tisíc otázok. Prečo Wolf zatkol ich kolegu? Prečo do nich v plnej rýchlosti nabúral syn šéfa protidrogového oddelenia? Prečo vôbec šoféroval kradnuté auto a čo robil s toľkými zásobami drog v kufri auta? Privrel oči, zhlboka sa nadýchol, ale zo zápachu krvi a benzínu sa mu urobilo nevoľno. Zažmurkal. „Takže šéfinkov syn jazdil na kradnutom aute naloženom drogami a zrazil sa s autom, v ktorom sa viezli dvaja policajti?“

„Máš už nejakú teóriu?“ domnieval sa Šimončík.

Lukáš pokrútil hlavou. „To nie. Akurát sa mi nechce veriť, že to bola obyčajná nehoda.“ Všimol si mladého muža v mikine s rukami strčenými do vreciek a poblednutou tvárou, ktorého jeden z uniformovaných kolegov držal pri služobnom aute. „To je svedok?“ spýtal sa Šimončíka.

„Áno. Tvrdí, že videl celú zrážku. Máme zopár ďalších, ale tento prichádzal z rovnakej ulice ako vodič, čo nehodu spôsobil, takže ho zbadal ako prvý.“

Keď Lukáš podošiel bližšie k svedkovi, všimol si, že je veľmi nervózny. Pravdepodobne sa ešte stále nespamätal z hroznej scény, ktorá sa odohrala pred jeho očami.

„Čo ste videli?“ spýtal sa ho priamo.

Mladý muž sa poobzeral okolo seba, prehltol guču, čo sa mu nahromadila v hrdle. „Ten druhý šiel ako blázon. Takmer zrazil ženu na priechode a...“ zaváhal.

„A čo?“ dožadoval sa konca vety Líška.

„Nieкто tam bol,“ šepkal mladík. „Hneď po nehode, dobehol na miesto ako prvý, skôr než policajti. Naklonil sa do toho BMW. Myslel som si, že kontroluje stav vodiča, ale rýchlo sa vytratil preč. Takže je možné, že z auta niečo zobral.“

„Videli ste čo?“

Mladík pokrútil hlavou. „To nie.“

„Vedeli by ste ho identifikovať?“ pýtal sa Lukáš ďalej.

„Na hlave mal kapucňu, nevidel som mu do tváre.“

Líška si vymenil pohľad so Šimončíkom a bolo mu jasné, že obaja myslia na to isté – toto skutočne nemohla byť obyčajná nehoda. A niekto sa už pokúšal zabrániť im, aby našli odpovede.

Ticho v nemocničnej izbe bolo klamlivé. Iba zdôrazňovalo tlmené pípanie monitorov a vzdialené kroky na chodbe, na ktoré sa Marek Wolf o to viac sústredil. Boli dobrou výhovorkou, prečo v noci nedokázal zaspáť. V skutočnosti mu nedali pokoj vlastné myšlienky a bolesť, preto netúžil viac po ničom inom než po tabletkách, ktoré by ju aspoň sčasti utlmili. Chcel sa poradiť s ošetrovujúcim lekárom, no Michaeline slová sa mu vryli do mozgu a napokon to nedokázal spraviť. A tak aj naďalej trpel.

Nemohol sa ani poriadne nadýchnuť bez toho, aby mu telom neprebehlo ostré zapichanie. Každý čo i len nepatrný pohyb pôsobil ako rezanie nožom. Telo pokryté modrinami ho žiadalo o pomoc a končatiny ho prestali poslúchať, akoby kosti odmietali držať pokope. Aj bez liekov sa cítil otupený a myšlienky sa mu v hlave miešali ako kalná voda.

S ubiehajúcimi hodinami, ktoré trávil osamote, však postupne dokázal vyskladať obraz dňa a sled udalostí predchádzajúcich tomu, že sa ocitol na nemocničnom lôžku.

Než do nich nabúrало druhé auto, viezol v putách kolegu z oddelenia vražd. Vyšetrovateľa, s ktorým roky spolupracoval a ktorého odhalil ako hlavného páchatela v prebiehajúcim prípade.

Wolf ho konfrontoval s dôkazmi o jeho činoch uňho v byte a takmer zaváhal, keď ho zatýkal. Pretože jeho po-

sledné slová predtým, ako mu Marek nasadil putá, zneli: „Stiahnem ťa so sebou! Počuješ? Ak pôjdem do basy, pôjdeš tam so mnou!“

„Ja nie som ty. Nespravím čokoľvek, aby som si zachránil kožu,“ odpovedal mu Wolf a konečne spravil správnu vec. Napriek vyhrážkam. Napriek tomu, že jeho činy konečne povedú k následkom. Vedel, že príde o kariéru a zrejme aj o slobodu. Lebo jeho kolega mal na neho všetko – každú jednu chybu, ktorej sa dopustil, keď bojoval so závislosťou. V snahe vystopovať svojho dílera doslova zmlátil jeho kamaráta, či dokonca spratal miesto činu, kde sa nechtiac ocitol.

Keď ho viezol na policajné riaditeľstvo, spútaný kolega sa ešte pokúšal zmeniť jeho názor: „Uvedomuješ si, čo robíš? Prídeš o všetko!“

Marek mlčal a radšej upieral pohľad na cestu. Nerád si to priznal, ale keď zastali na križovatke medzi Gagarinovou a Mierovou, zaváhal. Uvedomil si skutočné následky svojho činu. Hlavne tie, čo ovplyvnia aj jeho najbližších. Čo povie Michaela, keď zistí, ako skončil? Čo sa stane s jeho bratom Patrikom?

Naskočila zelená a on stále váhal. Hoci len sekundu, než prudko pokrútil hlavou a dupol na plyn. Nie, nebude kryť cudzie zločiny len preto, aby si zachránil vlastnú kožu.

Vtedy... v tej chvíli sa to stalo. Zázrak? Božia intervencia? Vyššia sila, ktorá vyriešila jeho problém tým, že pripravila o život dvoch iných ľudí? Narazilo do nich auto v plnej rýchlosti a jediný človek, ktorý poznal plný rozsah jeho hriechov, bol na mieste mŕtvy. Ako keby niekto hore skutočne rozhodol, že pravda predsa len nemusí vyplávať na povrch, a obdaroval ho zázrakom. Ale Wolf neveril na zázraky.

Spočiatku bol ponorený do myšlienok a takmer si neuvedomil, že nie je v nemocničnej izbe sám. Uprostred noci

ho pravdepodobne prišiel skontrolovať niekto z personálu, a tak mu nevenoval priveľkú pozornosť, aj keď začul otváranie dverí, škripanie podlahy či jemné šuštie infúzie.

To všetko znelo, akoby sa naňho skutočne prišla pozrieť zdravotná sestra. Nočná návšteva si však nečakane sadla k nemu na posteľ. To by zdravotná sestra nikdy neurobila.

Wolf sa konečne obrátil smerom do miestnosti. Keď sa jeho viečka rozlepili, v šere najprv uvidel siluetu. Rozoznal obrysy muža na kraji postele. Ruky mal pokojne preložené na kolenách, ticho ho pozoroval.

„Ahoj, Marek,“ pozdravil ho. „Dávno sme sa nevideli.“

Wolf stuhol. Bolesť na okamih ustúpila do úzadia a nahradil ju adrenalín, ktorý mu rýchlo prúdil do žíl, pretože návštevníka okamžite spoznal podľa hlasu.

„Viktor?“ vyslovil jeho meno, akoby sa potreboval ubezpečiť, že ho neklamú zmysly.

V jeho hlase zacítil úsmev. „Nezabudol si na mňa.“

„Ako by som mohol zabudnúť?“

Marek si okamžite spomenul na ich prvé stretnutie. Ne-prebehol medzi nimi žiadny rozhovor, komunikovali hlavne ručne. A hoci bol Wolf od neho aspoň o hlavu vyšší, súboj prehral, a dokonca by prišiel o život, keby sa nad ním Viktor nezľutoval. Viktor bol totiž skúsený nájomný vrah, ktorý pracoval pre mafiu, a ich cesty sa pretli najmä v dôsledku Marekovej závislosti.

Viktor bol nebezpečný, no tentoraz mu zjavne neprišiel ublížiť. Namiesto zbrane držal hadičku infúzie a manipuloval s ventilom.

„Prepáč, nechcel som ťa zobudiť,“ ospravedlnil sa mu až nečakane zdvorilo. „Ale keď už si hore, môžeme sa porozprávať.“

„Ako si sa sem dostal?“ spýtal sa Marek, než si uvedomil, že Viktor má na sebe zdravotnícku rovnošatu.

Nájomný vrah mu ukázal zamestnaneckú kartičku, ktorá mu visela na krku. „Ja sa dostanem všade, kam potrebujem. Na to si si už mohol zvyknúť.“

Wolf sa pokúsil pohnúť, ale jeho telo bolo príliš ťažké, príliš slabé. Ak by sa ho teraz Viktor pokúsil zabiť, nedokázal by mu klásť priveľký odpor. „Ale čo... čo tu, doriti, robíš?“

Viktor sa ďalej hral s infúziou. „Svoju robotu. Šéf chce mať istotu, že je o teba dobre postarané.“

„Šéf? Jeleň?“ domnieval sa Marek.

Viktor pokrútil hlavou. „To bol jednorazový kšeft. Teraz ide o dlhodobejšiu spoluprácu.“

„Kto teda?“

„Všetko sa dozvieš včas. Teraz je dôležité, aby si sa čo najskôr dostal zasa na nohy. Takto si nám nanič.“ Nájomný vrah konečne pustil z rúk hadičku. „Toto by ti malo pomôcť.“

Wolf cítil, ako sa mu v žilách rozlieva teplo. Bolo okamžité, príjemné, otupujúce. Rýchlo pochopil, čo to znamená. Oči mu padli na infúziu. „Čo si mi dal?“

„Morfium. Nemáš za čo. Toto by ti tu len tak ľahko nepodali.“

Marek sa chcel vzoprieť. Vytrhnúť si z ruky hadičku, cez ktorú mu do žíl prúdil nebezpečný liek. No ako mohol byť taký nebezpečný, keď mu priniesol okamžitú úľavu? Pulz sa mu spomalil, bolesť sa stala len vzdialenou ozvenou. Lenže spolu s tým sa vynoril aj starý, až príliš dobre známy pocit. Túžba. Závislosť. Potreba. Hlad po ďalšej dávke. Po istote, že už nikdy nebude cítiť tú prekliatu bolesť, ktorá ho ničila. Nielen fyzická, ale hlavne tá druhá, omnoho horšia, ktorá zvierala jeho mozog vždy, keď bol triezvy.

Viktor s úsmevom pozoroval Wolfovu extázu. „Nemusiš mi ďakovať.“